

ת"פ 43476/12/16 - מדינת ישראל נגד אליאס אשקר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 43476-12-16 מדינת ישראל נ' אשקר

לפני כבוד השופט נעה תבור

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ מתמחה רביב מרגלית

נגד

הנאשם אליאס אשקר

ע"י ב"כ עו"ד רוי גבריאלי

גזר - דין

העבירות בהן הורשע הנאשם והשתלשלות ההליכים לאחר מתן הכרעת הדין

1. הנאשם, יליד 1990, הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות איומים, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, העלבת עובד ציבור והכשלת מעצר, עבירות לפי סעיפים 192, 273, 288 לחוק העונשין תשל"ז-1977 וסעיף 47 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח משולב] תשכ"ט-1969. הנסיבות פורטו בהכרעת הדין שניתנה ביום 01.04.19 ועל כן אתיחס אך לעיקרי הדברים ולממצאים העובדתיים שנקבעו ותומצתו שם בסעיף 47:

בתאריך 10.2.16 נהג הנאשם בפראות ברכב והתעלם מכריזה של השוטרים לעצור. כאשר עצר לבסוף את רכבו, העליב שוטרת בקללות ובאמירות בוטות המתייחסות לנטייתיה המיניות וכן איים עליה בכך שנצמד לגופה ואמר לה "אני אשבור אותך". הנאשם עוכב והובא לתחנת המשטרה. בחניון המשטרה, לאחר שהתבקש להוציא חפצים מכיסיו, השליך תעודה מזהה על פניו של שוטר. בעקבות זאת הודע לנאשם על מעצרו ובתגובה התנגד למעצר, דחף שוטר, ניסה לנגח בו, אחז בחולצתו, הניף ידיו לכל עבר והשתולל. תוך כדי הניסיון להשתלט על הנאשם הופעל כלפיו כוח והוא נחבל.

2. בתום שימוע הכרעת הדין הגיש התובע את גיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם **תע/1** ממנו עולה שלחובת הנאשם שבע הרשעות קודמות, שלוש מהן בבית משפט לנוער, בעבירות אלימות (במיוחד כלפי עובדי ציבור), עבירות סמים ועבירות רכוש. לצד זאת יאמר כי העבירה האחרונה שבה הורשע הנאשם בוצעה לפני כעשר שנים ובמסגרתה נידון, בין היתר, לשישה חודשי מאסר בעבודות שירות וכן לשישה חודשי מאסר מותנה שהתביעה עותרת להפעיל במסגרת תיק זה ועל כך בהרחבה בהמשך.

3. לבקשת ב"כ הנאשם הטיעונים לעונש נדחו למועד אחר ובמקביל הופנה הנאשם לממונה על עבודות שירות לבחון התאמתו לריצוי מאסר בדרך זו והדין נדחה ליום 07.05.19. לדין זה לא התקבלה חוות דעת או הודעה כלשהי מהממונה. הנאשם והסנגורית טענו שניהם כי ניסיונם ליצור קשר טלפוני עם הממונה העלה חרס. בנסיבות אלה מצאתי ליתן לנאשם הזדמנות נוספת והוא הופנה שוב אל הממונה. בהודעת הממונה שהתקבלה ביום

19.05.19 דיווח הממונה כי הנאשם לא התייצב לראיון למרות שישה זימונים שנשלחו אליו ולבאת כוחו, כולל זימון באמצעות שיחה טלפונית לנאשם מיום 28.04.19. ביום 21.05.19 שלחה הסנגורית הודעה ובה פירטה את הקשיים שנפלו בקביעת ראיון התאמה לנאשם.

4. בדיון שהתקיים ביום 26.05.19 התברר כי תלוי ועומד נגד הנאשם מאסר על תנאי בן 6 חודשים כאמור בסעיף 2 לעיל. הסנגורית הופתעה מהטענה וביקשה שהות לבדוק את תחולתו. בנסיבות אלה וחרף הצהרת הנאשם שאין בכוונתו לבצע עבודות שירות מצאתי להפנותו בשנית לממונה על עבודות השירות לבדיקת התאמה.

5. בחוות דעת ממונה שהתקבלה ביום 06.06.19 פירט הממונה על תפקודו הלקוי של הנאשם בעת ביצוע עבודות שירות בעבר. כן דיווח הממונה על פנייתו למודיעין משטרת ישראל לקבלת חוות דעת הערכת מסוכנות וזו טרם התקבלה. זאת ועוד בבדיקת שתי שמסר הנאשם ביום 03.06.19 עלה חשד לשימוש בסמים מסוג חשיש וקוקאין. הממונה ביקש להגיש חוות דעת סופית בעניינו של הנאשם לאחר שיתקבלו תוצאות האימות של דגימת השתן ותקבל חו"ד הערכת המסוכנות ממשטרת ישראל.

6. בדיון שהתקיים ביום 16.06.19 הודה הנאשם בשימוש בקנביס אך הכחיש בתוקף שימוש בקוקאין. בסופו של דיון מצאתי לדחות שמיעת הטיעונים לעונש עד לאחר קבלת תוצאות אימות וחוות דעת סופית מהממונה על עבודות שירות. כן הוריתי לזמן את הנאשם לבדיקת שתי נוספת לאחר שהנאשם הצהיר כי ישמור על ניקיון מסמים.

7. מחוות דעת סופית מתאריך 01.07.19 עולה כי הממונה לא מצא את הנאשם כשיר לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות לאור תוצאות האימות שהתקבלו אשר מעידות על שימוש בקוקאין. לכך הצטרפה התנהלותו של הנאשם במסגרת ריצוי מאסר בעבודות שירות בעבר. הממונה לא זימן את הנאשם לבדיקה נוספת הואיל והחלטתי מיום 16.06.19 לא הומצאה לעיונו בשל תקלת מזכירות.

הראיות והטיעונים לעונש

8. בדיון שהתקיים ביום 04.07.19 נשמעו טיעונים לעונש. ב"כ המאשימה הגיש את המאסר המותנה בן ששת החודשים שתלוי ועומד נגד הנאשם ואשר נגזר ביום 20.12.12 במסגרת ת"פ 2643-08-09 (שלום ת"א) - תע"2. במסגרת אותו הליך נידון הנאשם למאסר בעבודות שירות שמועד תחילתן נקבע ליום 29.01.13.

9. מטעם ההגנה העידה אשת הנאשם וביקשה מבית המשפט שלא להחמיר בעונשו של הנאשם שהוא מפרנס יחיד של המשפחה כאשר להם שלושה ילדים קטנים בגיל הרך.

10. בטיעוניו לעונש התייחס ב"כ המאשימה לערכים המוגנים שבבסיס העבירות מושא הרשעת הנאשם ולנסיבות ביצוען במקרה זה תוך הפנייה לאמור בהכרעת הדין. ב"כ המאשימה עתר למתחם ענישה שנע ממספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל. בשים לב לעברו הקודם של הנאשם הכולל עבירות זהות כלפי עובדי ציבור ביקש התובע למקם את הנאשם במרכז המתחם לו עתר. התובע ביקש בנוסף להפעיל את המאסר המותנה באופן שבסך הכל ירצה הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריאח לאחר שהממונה לא מצא אותו כשיר לריצוי מאסר בעבודות שירות.

11. הסנגורית טענה כי אין תחולה למאסר המותנה בן ששת החודשים שנגזר על הנאשם ביום 20.12.12. לגישה

הואיל וביום מתן גזר הדין לא היה הנאשם "אסיר" בהתאם לדרישת סעיף 52(ג) לחוק העונשין (הקובע צבירה סטטוטורית של תקופת המאסר בעבודות שירות לתקופת התנאי) ומאחר ומועד תחילת עבודות השירות שנגזרו עליו נדחו למועד מאוחר יותר (ולא החלו מיד עם מתן גזר הדין) אזי תקופת התנאי החלה ביום מתן גזר הדין ואין מקום לצבור לתקופה זו את תקופת מאסרו של הנאשם בעבודות שירות. לתמיכה בטענה הפנתה לפסיקה.

לחילופין וככל שבית המשפט לא יקבל את הטענה לאי תחולתו של המאסר המותנה, עתרה הסנגורית להפנות את הנאשם שוב לממונה על עבודות השירות. לגישתה הממונה אוזח בדעה קדומה נגד מרשה ואף הגיש חוות דעת סופית בעניינו של הנאשם מבלי לזמן אותו פעם נוספת לבדיקה בהתאם להוראת בית המשפט. לגופו של עניין טענה שלנאשם נגרמו חבלות רבות כתוצאה מהאירוע, להבדיל מן השוטרים שלא נחבלו כלל. כן ביקשה ליתן משקל למחדל הנוגע להעדר התחקות אחר מצלמות בחניון המשטרה. הסנגורית הדגישה כי עברו הפלילי של הנאשם ישן למדי וכן הפנתה לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות. לכך הוסיפה העובדה שמאז לא נפתחו נגד הנאשם תיקים נוספים של אלימות כלפי עובדי ציבור. בשים לב לכל אלה ביקשה להימנע משליחת הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריח וככל שבית המשפט ימצא להפעיל את התנאי ישא הנאשם את עונש המאסר בעבודות שירות. בשים לב למצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, ביקשה להמנע מהשתת קנס ו/או פיצוי לשוטרים.

12. בתום הטיעונים לעונש מצאתי לאפשר למאשימה להשיב בכתב לטענת הסנגורית באשר לאי תחולתו של המאסר המותנה וכן הפנית את הנאשם פעם נוספת לממונה למתן בדיקת שתי לאחר שהתחייב לשמור על ניקיון.

13. ב"כ המאשימה הגיש עמדה בכתב ובה עתר לקבוע כי המאסר המותנה חל שכן הנאשם שוחרר ממאסר ביום 06.03.14 בעקבות הפסקה מנהלית של עבודות השירות.

14. בחוות דעת ממונה מתאריך 22.07.19 דיווח הממונה כי בבדיקת שתי שמסר הנאשם ביום 10.07.19 נמצאו שרידי סם מסוג חשיש ותוצאות אלה אומתו. כן עלה חשד לשימוש בקוקאין אולם טרם התקבלו עד כה תוצאות האימות. מכל מקום חזר הממונה על עמדתו לפיה בנסיבות אלה הנאשם לא כשיר לרצות מאסר בדרך של עבודות שירות.

דין והכרעה

המאסר המותנה

15. כאמור ביום 20.12.12 במסגרת ת"פ 2643-08-09 (שלום ת"א) - **תע/2** נגזרו על הנאשם "6 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של שלוש שנים והתנאי שלא יעבור עבירת אלימות, לרבות איומים וכן כל עבירה כלפי עובד ציבור/שוטר". בנוסף לכך נידון הנאשם לשישה חודשי מאסר בעבודות שירות אותם החל לרצות ביום 29.01.13. בסופו של יום נוכח קשיים בתפקודו של הנאשם בזמן ביצוע העבודות, החליט הממונה ביום 21.07.13 על הפסקה מנהלית של עבודות השירות והנאשם ריצה את יתרת העונש במאסר ממש מיום 17.11.13 ועד ליום 06.03.14 (ראו רישום כליאות תע/3). העבירות מושא הרשעת הנאשם בתיק זה בוצעו כאמור ביום 10.02.16, כאשר אין חולק שמעשיו של הנאשם נכנסים בגדר העבירות עליהן חל התנאי. השאלה שנותרה במחלוקת בין הצדדים היא מאיזו נקודת זמן יש למנות את תקופת התנאי - האם מיום מתן גזר הדין ביום 20.12.12, כטענת הסנגורית, או מיום שחרורו של הנאשם מהכלא ביום 06.03.14, כטענת התביעה.

16. בראשית הדיון יש להזכיר את האבחנה בין "תקופת התנאי השיפוטית", שהיא תקופת התנאי שהטיל בית המשפט, לבין "תקופת התנאי הסטטוטורית" הקבועה בסעיף 52(ג) לחוק העונשין ולפיו: **"תקופת התנאי תתחיל ביום מתן גזר הדין ואם הנידון נושא אותו זמן עונש מאסר - ביום שחרורו מן המאסר..."**. הסעיף ממשיך וקובע כי זמן שבו מצוי האסיר מחוץ לבית הסוהר בשל שחרור בערובה, בשל חופשה מיוחדת או בשל ריצוי מאסר בעבודות שירות, אזי יראו בתקופה זו כתקופת תנאי מצטברת לתקופת התנאי השיפוטית שקבע בית המשפט ובלבד שבית המשפט לא הורה אחרת.

17. סעיף זה נדון בפסיקה במספר הזדמנויות. בין היתר, נקבע שאין לפצל תקופת תנאי שיפוטי, לפיכך, אם ביצוע גזר הדין עוכב הרי בתקופת העיכוב לא חל המאסר המותנה משום שראוי למנות אותו כמקשה אחת, אלא אם נקבע אחרת ע"י בהמ"ש שגזר את העונש, ראו בהקשר זה ע"פ 7510/00 **במנוקלר נ' מדינת ישראל**, נ"ו (4), עמ' 258, 276). כך נקבע כאשר העונש שנגזר כולל בחובו מאסר בפועל של ממש. המקרה שעונש המאסר בפועל נגזר לריצוי בעבודות שירות הוא מקרה פרטי של האמור לעיל. כאשר המאסר הוא בעבודות שירות מתחיל מניין ימי התנאי השיפוטי ביום מתן גזר הדין, מהטעם שהחלתו המיידית אינה כרוכה בפיצולו והרציונאל לתחולת התנאי מתקיים באופן מידי שכן מדובר באדם במסגרת פתוחה שעלול לבצע עבירות נוספות. כך נפסק ברע"פ 7589/97 **רחמים נ' מדינת ישראל**, (21.6.98), עליו הסתמכה הסנגורית, ופסיקה זו נותרה על כנה גם לאחר הלכת במנוקלר שאוזכרה לעיל (ראו דבריה של כב' הנשיאה ביניש בעניין בעמ' 272, בהתייחסה להלכת רחמים).

18. בהלכת רחמים נקבע אם כן כי בהעדר קביעה מפורשת אחרת, מתחילה תקופת התנאי של עובד שירות ביום גזר הדין. עם זאת, לתקופה זו מתווספת תקופת התנאי הסטטוטורית הקבועה בסעיף 52(ג) לחוק העונשין והיא התקופה שבה מרצה הנאשם עבודות שירות. זו היתה התוצאה הסופית הלכה למעשה של המקרה שנדון בהלכת רחמים (סעיף 14 לפסק הדין).

19. מהכלל אל הפרט - בענייננו יש למנות את תקופת התנאי השיפוטי מיום מתן גזר הדין דהיינו מתאריך 20.12.12 למשך שלוש שנים עד ליום 20.12.15. מנקודה זו יש להתחיל למנות את תקופת התנאי הסטטוטורית שבה ריצה הנאשם עבודות שירות כאשר תקופה זו מצטברת לתקופת התנאי השיפוטית. הנאשם החל את ריצוי עבודות שירות ביום 29.01.13 ואלו הופסקו בהחלטה מנהלית ביום 21.07.13. מכאן שיש לצבור שישה חודשים נוספים לתקופת התנאי השיפוטי שהסתיימה כאמור ביום 20.12.15 וזהו התנאי הסטטוטורי. התוצאה היא שהתנאי חל עד חודש יוני 2016. הואיל והעבירות בוצעו ביום 10.02.16 התוצאה היא שבוצעו בשעה שעונש המאסר המותנה היה תלוי ובר הפעלה.

אציין כי יכולה להתעורר שאלה בדבר משך התקופה הסטטוטורית של עבודות השירות שיש להוסיף. המציאות מלמדת שלעיתים משך הזמן שלוקח לאדם לרצות שישה חודשי עבודות שירות בפועל ארוך יותר משישה חודשים בשל אי התייצבות או דחינות. במקרה זה תתעורר השאלה האם לצבור 6 חודשים או את התקופה שביצע בפועל עבודות שירות. עם זאת, המקרה שלנו אינו מעורר צורך בהכרעה בשאלה זו.

מתחם העונש ההולם

20. **הערכים המוגנים** -העבירות בהן הורשע הנאשם נועדו להגן על גופם של השוטרים על כבודם ועל יכולתם לבצע עבודתם ללא מורא וללא פגיעה. כאשר אותן זכויות נפגעות, תפקידו של בית המשפט להחזיר מעמדן אל מקומו

וזאת בקביעה שבמילים ולצד המילים גם ענישה הולמת. עבודת גורמי האכיפה היא לא אחת כפוית טובה. מדובר במי שעובדים למען הציבור אך לא אחת סופגים בגופם זעמם והתנגדותם של מפרי החוק. הענישה בהקשר זה בעלת מימד אישי כבכל מקרה שבו נמצא נאשם וקורבן, אך היא גם בעלת מימד הצהרתי כלפי יתר עובדי הציבור אשר נדרשים להוסיף ולבצע עבודתם. בית המשפט העליון התייחס לחומרת עבירות אלימות המבוצעות כלפי שוטרים בע"פ 5214/13 **סירחאן נ' מדינת ישראל** (30.12.13) ופסק את הדברים הבאים:

"אכן, יש להביע סלידה ושאת נפש ממעשי תקיפה המכוונים כלפי העוסקים במלאכת השמירה על בטחונו של הציבור ועל אכיפת החוק. מעשי תקיפה ואיומים כלפי שוטרי משטרת ישראל, רק מפני שהם ממלאים את תפקידם כחוק, מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה בנציגי החוק... מדיניות של ענישה מכבידה ומרתיעה בגין עבירות אלימות נגד שוטרים משרתת אינטרס זה ועל כן היא ראויה".

כמו כן התייחס בית המשפט העליון לחובת בית המשפט לשירוש עבירות איומים והעלבת עובד ציבור ואל חובת בית המשפט למלא תפקיד בכך, כך למשל ברע"פ 2019/11, **מיארה נ' מדינת ישראל** (22.3.2011) בפסקו כדלקמן:

"לחופש הביטוי מגבלות שבדין, וביניהן איומים והעלבת עובדי ציבור כבענייננו, כמו גם לשון הרע במקרים אחרים. המטיל אימה על הזולת אין הזולת צריך לפשפש ביכולותיו העתידיות של המאיים כדי לברר אם יש ממש באיומים; ועובדי הציבור אינם צריכים להיחשף לחריצת לשון קללות, חירופים וגידופים מכל בר בי רב, שיקנה לו חסינות בשל חופש הביטוי. לבתי המשפט תפקיד גם בהגנה על כבודם".

וכן ברע"פ 5579/10 **קריה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 2.8.10):

"יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם... חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית".

21. **נסיבות הקשורות בביצוע העבירה** - הגם שלביצוע העבירות כלפי השוטרים לא קדם תכנון, אין להתעלם מהבוטות והגסות שבביצוע. לאחר שהתעלם מכריזת השוטרים לעצור את רכבו, הגיב באלימות מילולית מתמשכת כלפי השוטרים בשטח ולאחר מכן באלימות פיזית בהגיעם לחניון המשטרה. הנאשם כאמור עלב בשוטרת באמירות בוטות המתייחסות לנטיית המיניות וכן איים עליה במילים ובכך שנצמד לגופה. בחניון המשטרה, השליך תעודה מזהה על פניו של שוטר. לאחר שהודע לנאשם על מעצרו, התנגד למעצר, דחף שוטר, ניסה לנגוח בו, אחז בחולצתו, הניף ידיו לכל עבר והשתולל. מנגד יש לזכור כי בסופו של דבר מי שנחבל בגופו כתוצאה מההתרחשויות היה הנאשם לבדו.

22. **מדיניות הענישה** - בחינת מדיניות הענישה בעבירות אלימות כלפי שוטרים מעלה קיומה של ענישה רחבה ומגוונת אשר משתנה בהתאם לנסיבות העניין בין היתר בשים לב לטיב האלימות, עוצמתה והרקע העומד בבסיס ביצוע, ראו למשל:

א. ברע"פ 8748/10 **נמירי נ' מדינת ישראל** (7.12.10), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הורשע בעבירות של תקיפת שוטר בכך שפתח את דלת הרכב בעוצמה על רגלו של השוטר והטיח אגרופים באחר וכן בשורת עבירות נוספות. על הנאשם נגזרו **5 חודשי מאסר בפועל**.

ב. בעפ"ג (מח' ב"ש) 33867-10-13 **נשיא נ' מדינת ישראל** (11.12.13), נדחה ערעורו של נאשם אשר הורשע בעבירות של תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו, העלבת עובד ציבור ושימוש בכוח או באיומים כדי למנוע מעצר, בכך שבתגובה לסירוב השוטרים לאפשר לו כניסה למתחם הבמה באירוע שהתקיים באילת, דיבר בגסות לשוטרים, תקף אותם באגרופים ובעיטות, נשך ונגח בראשו של שוטר. הנאשם **נידון ל- 3.5 חודשי עבודות שירות**.

ג. רע"פ 7641/14 **גהאן אלטורי נ' מדינת ישראל** (30.11.14), נאשמת הורשעה לאחר שמיעת הוכחות בעבירת של העלבת עובד ציבור, הפרעה לשוטר, תקיפת שוטר ואיומים. הנאשמת הטיחה קללות ואיומים בשוטר שרשם דו"ח תנועה, וסירבה להזדהות בפניו. התנגדה לעיכובה, חבטה בלחיו של השוטר, שרטה אותו וירקה בפניו, היכתה באגרופה בכתפו של שוטר נוסף וירקה לעברו. נדונה **ל- 30 ימי מאסר לריצוי בפועל** וענישה נלווית. הערעור בבית המשפט המחוזי ובבית המשפט העליון נדחה.

ד. רע"פ 4592/14 **רוטמן נ' מדינת ישראל**, הנאשמת הורשעה בעבירות הפרעה לשוטר ותקיפת שוטר. הנאשמת יצאה ממסיבה בעקבות הגעת שוטרים לעניין הקמת רעש. הנאשמת השתוללה, הניפה ידיה, ירקה על השוטרת, קיללה אותה, משכה בשיערה ואף סטרה לה. הנאשמת נדונה **ל- 4 חודשי מאסר על תנאי, של"צ, מבחן וענישה נלווית**. ערעורים למחוזי ועליון נדחו.

ה. בהקשר למדיניות הענישה הנוהגת בעבירה של העלבת עובד ציבור הפסיקה מלמדת על כך שבמקרים דומים נגזרו על נאשמים עונשים שבין מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר בפועל בעבודות שירות. ראו למשל רע"פ 222/13 **חיחאשווילי נ' מדינת ישראל** (2.5.13), ת"פ 30521-08-16, **מדינת ישראל נ' איסייב** (1.3.17) וכן רע"פ 8062/13 **ברזק נ' מדינת ישראל** (10.4.14) שם נגזרו על אדם שהורשע באיומים והעלבת עובד ציבור **שלושה חודשי מאסר בפועל** תוך שבית המשפט קבע כי **"הדעת אינה סובלת כי שוטרים המבצעים עבודתם הקשה יחשפו להתבטאויות בסגנון כזה מבלי שהחוק יפרוש עליהם הגנתו"**.

23. בקביעת מתחם העונש ההולם נתתי דעתי לפגיעה שפגע הנאשם בשוטרים וביכולתם לבצע תפקידם כחוק ולכן שמדובר במעשה בלתי מתוחכם או מתוכנן. אני קובעת **שמתחם העונש ההולם** בגין האירוע המתואר בכתב האישום הוא בין **מאסר על תנאי ועד 9 חודשי מאסר בפועל וכן ענישה נלווית**.

העונש המתאים לנאשם

24. לחומרה ניתן לזקוף את עברו הפלילי של הנאשם, הכולל ריבוי עבירות כלפי עובדי ציבור וכן העדר כל תובנה לפסול בכך. כן יש ליתן משקל לכך שהעבירות בוצעו חרף מאסר על תנאי תלוי ועומד. הגם שהנאשם הורשע במספר עבירות שיוחסו לו בכתב האישום מצאתי כי מדובר במסכת עובדתית אחת ומשכך המאסר המותנה הוא בר הפעלה ולא חב הפעלה, ראו בהקשר זה רע"פ 6100/12 **פלוגי נ' מדינת ישראל**, (16.08.12) בפסקה 10 לפסק דינו של כב' השופט שהם וההפניות שם. לצד זאת ובשים לב לנסיבות לחומרה שפורטו בראשית סעיף זה לא מצאתי כי קיימים נימוקים של ממש המצדיקים חריגה מהכלל הקבוע בסעיף 55 לחוק העונשין המורה על הפעלת

התנאי. הנאשם אמנם לא הורשע בעבירות בשנים האחרונות אולם השימוש בסמים ובעיקר שימוש בקוקאין אינו מצביע על שיקום או על הליכה בדרך חדשה ונורמטיבית.

25. מנגד יש ליתן משקל לקולה לעובדה שהרשעות הנאשם ישנות ולמכלול נסיבותיו האישיות של הנאשם כפי שפורטו על ידי הסנגורית. הנאשם אב לילדים צעירים ועונש מאסר יפגע בו ובבני משפחתו. בנוסף יצוין כי מאז ביצוע העבירות לפני למעלה משלוש שנים, לא הורשע בעבירות נוספות ומדובר בפרק זמן לא מועט שחלף. לכך יש להוסיף כי הנאשם עצמו נחבל במהלך השתלטות השוטרים עליו.

26. משקל נכבד לקולה יש ליתן למחדל החקירה שבאי תפיסת המצלמות. בהכרעת הדין קבעתי שהמשטרה לא קידמה חיפוש המצלמות באופן רציני אף שאירוע האלימות התרחש בחנין המשטרה והמצלמות מצויות בשליטתה המלאה כך שתפיסתן היתה קלה לביצוע לו חפץ בכך משהו. על אף זמינות הבדיקה וקלות ביצועה כך שהתיעוד המלא יבדק ובמידה וקיים כזה גם יתפס, התברר שהחוקרת שבדקה את המצלמות לא ירדה בעצמה למקום האירוע, עד היום לא ברור מי הצביע על מקום האירוע, היכן היה בדיוק ולא ברור על סמך מה נעשתה הבדיקה במקום בו נעשתה. הרס"ר המרחבי שערך את הבדיקה לא כתב כל מזכר בעצמו והדברים נכתבו ממקור שני על ידי החוקרת. גם אם לא היה מעשה של טשטוש ראיות (ואיש לא טען שהיה), נדמה שלא היה כל רצון אמיתי לתפוס את המצלמות ולתעד את הפעולה כפי שצריך. לא אוכל להחמיר עם הנאשם בשם האינטרס הציבורי המצדיק הגנה על עובדי ציבור ובאותה עת להתעלם מצד אחר של האינטרס הציבורי המחייב חקירה הוגנת ללא פשרות וללא הקלות גם כאשר קורבנות העבירה הם עובדי ציבור. בעוד העבירות מצדיקות החמרה, ניהול החקירה מצדיק הקלה. לא בשל מעשי הנאשם הראויים להוקעה ולגינוי אלא בשל הצורך לשמור על תקינות ההליך. מלכתחילה סברתי שהקלה זו תבוא לידי ביטוי בגזירת מאסר מותנה אולם לאחר שהתברר קיומו של מאסר מותנה בר הפעלה וטעמים להארכתו אינם בנמצא, יבואו לידי ביטוי הפגמים בחפיפת עונשי המאסר.

27. נוכח המצאות שרידי סמים בבדיקות הנאשם בשתי בדיקות חוזרות ובניגוד להצהרותיו ובשים לב לסוגי הסמים, לא אוכל להורות על ריצוי המאסר בעבודות שירות. בשים לב לריצוי עונש המאסר בפועל ולא בעבודות שירות, הפגיעה במשפחת הנאשם וקשיי הפרנסה לא מצאתי לגזור על הנאשם קנס אלא להסתפק בהתחייבות כספית צופה פני עתיד. לא מצאתי לגזור פיצוי כספי לטובת השוטרים בהתחשב בכך שבסופו של דבר השוטרים לא נחבלו ואילו הנאשם נחבל כמתועד בתמונות ובתעודות הרפואיות.

סוף דבר - לאור כל האמור לעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. בגין תיק זה אני גוזרת על הנאשם **30 ימי מאסר בפועל**.
- ב. אני מפעילה את ששת חודשי המאסר המותנה שהושתו על הנאשם בת"פ 2643-08-09 (שלום ת"א) מתאריך 20.12.12.

30 ימי המאסר שגזרתי על הנאשם בסעיף א וששת חודשי המאסר שהופעלו בסעיף ב לעיל ירוצו בפועל בחופף ויום אחד במצטבר. סך הכל ירצה הנאשם 6 חודשי מאסר ויום אחד.

הנאשם יתייצב למאסרו בבימ"ר ניצן ביום **29.9.19** עד השעה 10:00, או לפי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנדון לתאם את הכניסה למאסר כולל האפשרות למיין מוקדם עם ענף אבחון

עמוד 7

ומיון של שב"ס בטלפונים: 08-9787377, 08-9787336. במסגרת התיאום ייבדק גם מצבו הנפשי של הנאשם.

ניתן צו עיכוב יציאה מהארץ. על הנאשם להפקיד דרכונו במזכירות בית המשפט בתוך 24 שעות.

ג. **6 חודשי מאסר על תנאי** לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי הוא שלא יעבור עבירה בה הורשע.

ד. **חתימה על התחייבות בסך ₪ 5,000** להימנע מעבירה בה הורשע וזאת למשך שנתיים מהיום. הנאשם יחתום על ההתחייבות בתוך 7 ימים שאם לא כן יאסר למשך 15 יום או עד שיחתום על ההתחייבות לפי המוקדם.

המוצגים יחולטו/יושמדו/יושבו לבעליהם על פי החלטת קצין משטרה.

ככל שהופקד פיקדון בתיק על ידי הנאשם, ובהיעדר מניעה על פי דין, יש להחזירו לידינו או לידי גורם אחר לפי בקשת הנאשם לאחר סיום ריצוי עונש המאסר.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"ב אב תשע"ט, 13 אוגוסט 2019, במעמד הצדדים.